

До Дніпровського райсуду м. Києва

Позивач: Олійник Дмитро Вячеславович,

**Відповідач: Комунальне підприємство «Головний
інформаційно - обчислювальний центр»**

(код ЄДРПОУ 04013755)

вул. Космічна, 12-а, м. Київ, 02192,

Засіб зв'язку –тел. 2388005,

Електронна пошта: info@gioc-kmda.kiev.ua

Третя особа: Київська міська державна адміністрація,

(код ЄДРПОУ 00022527),

вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,

Засіб зв'язку –тел. 2541450,

Електронна пошта: portal@kmv.gov.ua

Підсудність: ст. 109 ЦПК України; Ціна позову: не підлягає оцінці

ПОЗОВНА ЗАЯВА

**про захист особистого немайнового права з його поновленням
шляхом припинення дії, що його порушує**

Згідно розпорядження третьої особи КМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» затверджено графік впровадження розрахунків з постачальниками житлово-комунальних послуг з транзитного рахунку Головного інформаційно-обчислювального центру Київської міської державної адміністрації згідно з додатком. Встановлено, що порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги з транзитного рахунку Головного інформаційно-обчислювального центру стосується будинків місцевих Рад та будинків житлово-будівельних кооперативів (ЖБК), які обслуговуються житлово-експлуатаційними організаціями.

Відповідно до п. 1 Прикінцевих положень Закону «Про житлово-комунальні послуги» договори про надання житлово-комунальних послуг, укладені до набрання чинності цим Законом, мають бути приведені у відповідність із ним до 1 січня 2006 року. Договори, що не приведені у відповідність із цим Законом у зазначений строк, втрачають чинність. А тому, відповідно до Закону «Про житлово-комунальні послуги» я неодноразово просив Комунальне підприємство «Липкижитлосервіс» (на балансі якого знаходиться будинок, де я мешкаю) підготувати і укласти зі мною договір про надання житлово-комунальних послуг (з централізованого опалення, постачання холодної та гарячої води і водовідведення, газопостачання тощо), приведений у відповідність з вимогами Типового договору, затвердженого Постановою КМУ № 630 від 21.07.2005 р. (зі змінами, що набрали сили 14.09.2009 р.), а також договір про надання послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій, приведений у відповідність з вимогами Типового договору, затвердженого Постановою КМУ № 529 від 20.05.2009 р. (зі змінами, що набрали сили 12.09.2009 р.). Зроблено цього не було, у зв'язку з чим зазначені та інші питання вирішуються мною у судовому порядку.

Між тим, мені щомісячно продовжують надходити «Рахунки на сплату за житлово-комунальні та інші послуги» від відповідача КП ГІОЦ, де вказані мої персональні дані (зокрема адреса і мій майновий стан). У цих рахунках вказані моє прізвище, ім'я та по батькові, особовий рахунок , домашня адреса (), кількість проживаючих, а останнім часом і нібито борг за житлово-комунальні послуги (станом на липень сума «боргу» грн.).

З відповідачем КП ГІОЦ у мене ніяких правовідносин не існує: у розумінні ст. 1 Закону «Про житлово-комунальні послуги» він не є балансоутримувачем чи управителем будинку, виконавцем чи виробником житлово-комунальних послуг. Згоди на збирання, зберігання, використання та поширення такої інформації і доручення на це я нікому не надавав. З КП УЖГ «Липкижитлосервіс» (чи його правопередниками) у мене ніяких договорів не було укладено раніше і не існує дотепер. Я не є стороною господарських договорів між КП УЖГ «Липкижитлосервіс» та третіми особами, зокрема відповідачем КП ГІОЦ. Якщо між ними і існують якісь правовідносини, вони згідно ст. 511 ЦК України не породжують для мене жодних обов'язків.

У «Рахунках на сплату за житлово-комунальні та інші послуги» від відповідача КП ГІОЦ мені пропонується «послуги» і «борг» сплачувати за реквізитами: код ЄДРПОУ 04013755, р/рахунок 2603000018106 в ПАТ КБ «Хрещатик», МФО 300670 (на рахунок саме відповідача), в той час як КП УЖГ «Липкижитлосервіс» має код ЄДРПОУ 05756837 та інші реквізити, на які мною фактично і сплачуються гроші за житлово-комунальні послуги. Вказане свідчить про безпідставне грошове (фінансове) посередництво з боку відповідача КП ГІОЦ, за яке згідно пункту 10 розпорядження третьої особи КМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» під виглядом «відшкодування витрат» відповідач КП ГІОЦ не створюючи жодних послуг у цій галузі отримує «1 відсоток від сум, отриманих на транзитний рахунок».

Посилання у згаданому розпорядженні про так званий «транзитний рахунок» свідчить про те, що відповідач КП ГІОЦ фактично займається незаконною діяльністю по збору та розподілу платежів від населення на користь юридичних осіб, з якими у мешканців будинків не існує ніяких домовленостей чи договірних відносин. Зокрема у мене ніяких договірних відносин з КП УЖГ «Липкижитлосервіс» немає. Постановою Шевченківського райсуду м. Києва № 2а-1405/06 від 25.05.2006 р. (суддя Ігнатченко Н. В.), залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р. (суддя Побірченко Т. І.) визнано невідповідним законодавству та скасовано рішення Київської міської ради від 24 листопада 2005 року № 427/2888 «Про визначення виконавців житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва»; зобов'язано виконавчий орган Київської міської ради – Київську міську державну адміністрацію негайно прийняти розпорядження про визначення виконавців житлово-комунальних послуг для мешканців багатоквартирних будинків згідно з Порядком, затвердженим Наказом Держжитлокомунгоспу України 25.04.2005 р. № 60 та зареєстрованими в Міністерстві юстиції України 19.05.2005 за № 541/10281; зобов'язано Київську міську державну адміністрацію забезпечити дотримання балансоутримувачами житлового фонду м. Києва вимог ст. 29 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» щодо укладення зі споживачами – мешканцями багатоквартирних будинків Типових договорів про надання житлово-комунальних послуг, затверджених постановами Кабінету Міністрів України № 630 від 21.07.2005 та № 560 від 12.07.2005. Ухвалою ВАСУ № К-16719/10 від 29.04.2010 р. (суддя Рецебуринський Ю. Й.) третій особі КМДА відмовлено у поновленні строку на касаційне оскарження вказаних судових рішень, а касаційну скаргу залишено без розгляду.

Вказане рішення третьою особою КМДА не виконано. Але відповідачем КП ГІОЦ при потуранні третьої особи КМДА продовжується незаконна діяльність, яка полягає у

здійсненні відповідачем КП ГІОЦ у розумінні ч. 3. ст. 333 ГК України фінансового посередництва. Фінансовим посередництвом є діяльність, пов'язана з отриманням та перерозподілом фінансовим коштів. Фінансове посередництво здійснюється установами банків та іншими фінансово-кредитними організаціями. Відповідач КП ГІОЦ не відноситься до банківських установ або фінансово-кредитних організацій. Крім того, діяльність відповідача КП ГІОЦ у вказаних правовідносинах здійснюється всупереч вимогам Конституції України (ст. ст. 32, 57, 64), ЦК України (ст. ст. 301, 302), Законів України «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг», «Про інформацію», «Про захист прав споживачів». Ст. 1 Закону «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні» ця діяльність віднесена до компетенції клірингових установ. Функції клірингової установи може виконувати юридична особа, що отримала відповідний дозвіл НБУ. Відповідач КП ГІОЦ не відноситься до клірингових установ і дозволу НБУ не має. Статтею 5 Закону «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» встановлюється, що можливість та порядок надання окремих фінансових послуг юридичними особами, які за своїм правовим статусом не є фінансовими установами, визначаються законами та нормативно-правовими актами державних органів, що здійснюють регулювання діяльності фінансових установ та ринків фінансових послуг, виданими в межах їх компетенції. Отже, відповідач КП ГІОЦ надає фінансові послуги фізичним особам (приймає і переказує гроші) незаконно і безпідставно: без їх на це згоди як споживачів і носіїв особистих немайнових прав.

Листом до відповідача КП ГІОЦ від 02.07.2010 р. я просив виключити відомості про мене і мій майновий стан з бази даних КП ГІОЦ (включаючи веб-ресурс www.personal-account.kiev.ua) і припинити виставляння рахунків, на що отримав відписку № 02-75/зг від 16.07.2010 р. Зі змісту вказаної відписки вбачається, що відповідач КП ГІОЦ всупереч закону та його офіційному тлумаченню підтверджує, що допустився порушення мого права на недоторканість особистого життя, шляхом збирання, зберігання і використання конфіденційної інформації - персоніфікованих даних про мою особу.

Усунення цих порушень відповідач КП ГІОЦ вважає безпідставним, у зв'язку з чим я вимушений захищати своє немайнове право у судовому порядку.

Відповідно до ч. 2 ст. 169 ЦК України територіальні громади можуть створювати юридичні особи публічного права (комунальні підприємства, навчальні заклади тощо) у випадках та в порядку, встановлених Конституцією України та законом.

Відповідно до статті 32 Конституції України, ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією та законами України. Не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини (ч. 2 ст. 32 Конституції України).

Статтею 302 Глави 22 ЦК України право на інформацію віднесено до особистого немайнового права, що забезпечує соціальне буття фізичної особи.

Відповідно до ч. 1 ст. 302 ЦК України збирання, зберігання, використання і поширення інформації про особисте життя фізичної особи без її згоди не допускаються, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Відповідно до ч. 2 ст. 301 ЦК України фізична особа сама визначає своє особисте життя і можливість ознайомлення з ним інших осіб.

Загальні правові підстави одержання, використання, поширення та зберігання інформації встановлено Законом «Про інформацію», який закріплює право особи на інформацію в усіх сферах суспільного і державного життя України, а також систему

інформації, її джерела, визначає статус учасників інформаційних відносин, регулює доступ до інформації та забезпечує її охорону, захищає особу та суспільство від неправдивої інформації (ст. 2 Закону).

Під інформацією розуміється документовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються у суспільстві, державі та навколишньому природному середовищі. Дія цього Закону поширюється на інформаційні відносини, які виникають у всіх сферах життя і діяльності суспільства і держави при одержанні, використанні, поширенні та зберіганні інформації (ст. 1 Закону).

Законодавство України про інформацію складають Конституція України, цей Закон, законодавчі акти про окремі галузі, види, форми і засоби інформації, міжнародні договори та угоди, ратифіковані Україною, та принципи і норми міжнародного права (ст. 4 Закону).

Статтею 23 вказаного Закону встановлюється, що інформація про особу - це сукупність документованих або публічно оголошених відомостей про особу. Основними даними про особу (персональними даними) є: національність, освіта, сімейний стан, релігійність, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження. Джерелами документованої інформації про особу є видані на її ім'я документи, підписані нею документи, а також відомості про особу, зібрані державними органами влади та органами місцевого і регіонального самоврядування в межах своїх повноважень. Забороняється збирання відомостей про особу без її попередньої згоди, за винятком випадків, передбачених законом. Кожна особа має право на ознайомлення з інформацією, зібраною про неї. Інформація про особу охороняється Законом.

Рішенням Конституційного Суду України № 5-зп від 30 жовтня 1997 року встановлено, що частину четверту статті 23 Закону України «Про інформацію» треба розуміти так, що забороняється не лише збирання, а й зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її попередньої згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту, прав та свобод людини. До конфіденційної інформації, зокрема, належать свідчення про особу (освіта, сімейний стан, релігійність, стан здоров'я, дата і місце народження, майновий стан та інші персональні дані).

Відповідно до ст. 31 Закону «Про інформацію» громадяни мають право знати: у період збирання інформації, які відомості про них і з якою метою збираються, як, ким і з якою метою вони використовуються; доступ до інформації про них, заперечувати її правильність, повноту, доречність тощо. Крім того, всі організації, які збирають інформацію про громадян, повинні до початку роботи з нею здійснити у встановленому Кабінетом Міністрів України порядку державну реєстрацію відповідних баз даних. Забороняється доступ сторонніх осіб до відомостей про іншу особу, зібраних відповідно до чинного законодавства державними органами, організаціями і посадовими особами.

Проте в порушення вказаних вимог закону база даних відповідача КП ГІОЦ про громадян – платників за житлово-комунальні послуги створена без отримання згоди від громадян і не зареєстрована державою. В порушення вимог вказаної статті закону щодо запобігання несанкціонованого доступу до такої інформації, відповідач КП ГІОЦ передав до статуту АТ «Українська сервісна карта» комунальне майно, а саме: два програмно-технічні комплекси та програмну компоненту «Доступ до бази даних комунальних платежів» з відповідного програмного комплексу, що встановлено Контрольно-ревізійним управлінням у м. Києві (роздруковки збереженої копії сторінки офіційного веб-порталу Київської міської влади www.kmv.gov.ua і веб-сторінки газети «Хрещатик» www.kreschatic.kiev.ua додаються). Крім того, база даних платників за житлово-комунальні послуги, створена відповідачем КП ГІОЦ, не захищена належним чином від несанкціонованого доступу з боку необмеженої кількості сторонніх осіб. Відкритий доступ

до інформації про будь-яку фізичну особу в цій базі здійснюється через мережу Інтернет. Єдиним вкрай ненадійним обмеженням доступу є 12-символьний персональний буквено-цифровий код (у моєму випадку _____), який насправді є повністю доступним для будь-кого, оскільки щомісяця друкується в «Рахунках на сплату за житлово-комунальних та інших послуг», які відповідач КП ГІОЦ виготовляє та пересилає в житлово-експлуатаційні організації, а останні у відкритому режимі розповсюджують рахунки серед мешканців багатоквартирних будинків (у судові засідання будуть подані фотографії цього процесу на прикладі мого будинку). Також наслідками незахищеності такої бази є розповсюдження у мережі Інтернет посилань на пропозиції придбати цю базу будь-якій зацікавленій особі.

Вищезгадане розпорядження третьої особи КМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» має своєю метою забезпечення виконання робіт по розщепленню платежів населення за житлово-комунальні послуги згідно з затвердженням графіком (пункт 3.2.), а також забезпечення розщеплення нарахованих та отриманих на транзитний рахунок сум субсидій по видах платежів та перерахування коштів на рахунки підприємств-постачальників житлово-комунальних послуг (пункт 3.3.). Робиться це шляхом збирання конфіденційної інформації за відсутності на те згоди громадян та без державної реєстрації на отримання відповідних баз даних: на підставі інформації, наданої житлово-експлуатаційною організацією. Вказане визнає відповідач КП ГІОЦ своїм листом від 16.07.2010 р. Відповідачем КП ГІОЦ на його веб-сторінці www.gioc-kmda.kiev.ua (у розділі «Наша діяльність») зазначається, що «створені і супроводжуються загальноміські бази даних по власниках квартир або уповноважених наймачах квартир; мешканцях міста, яким призначені субсидії; по пільгових категоріях громадян, підтримується база паспортів житлових будинків, створена система розрахунків диференційованих тарифів по кожному житловому будинку з утримання будинків та прибудинкових територій...».

Відповідно до ст. 6 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» на виконання Конституції України, законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, міністерств та інших центральних органів виконавчої влади, власних і делегованих повноважень голова місцевої державної адміністрації в межах своїх повноважень видає розпорядження, а керівники управлінь, відділів та інших структурних підрозділів - накази.

Розпорядження голів місцевих державних адміністрацій, прийняті в межах їх компетенції, є обов'язковими для виконання на відповідній території всіма органами, підприємствами, установами та організаціями, посадовими особами та громадянами.

Порядок набрання чинності нормативно-правовими актами, які видаються міністерствами, іншими органами виконавчої влади, до яких віднесені місцеві державні адміністрації, визначено п. 3 Указу Президента України від 03 жовтня 1992 р. № 493/92 «Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади», відповідно до якого вказані нормативно-правові акти набувають чинності через 10 днів після їх реєстрації, якщо в них не встановлено пізнішого строку надання їм чинності.

Пунктом 2 вищевказаного Указу визначено, що державна реєстрація провадиться в порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України. Міністерство юстиції України та управління юстиції складають державні реєстри зареєстрованих ними нормативно-правових актів.

Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, органів господарського управління та контролю, що зачіпають права, свободи й інтереси громадян або мають міжвідомчий характер, затверджено ПКМУ № 731 від 28 грудня 1992 р.

Зазначеною вище постановою надано право Міністерству юстиції та іншим органам, що здійснюють державну реєстрацію відомчих нормативно-правових актів, перевіряти у міністерствах, інших органах виконавчої влади, органах господарського управління та контролю додержання законодавства про державну реєстрацію нормативно-правових актів, у разі потреби вимагати подання нормативно-правових актів на державну реєстрацію та у разі потреби вимагати подання нормативно-правових актів на державну реєстрацію та вносити пропозиції про усунення виявлених порушень і недоліків та притягнення до відповідальності посадових осіб, винних у допущених порушеннях.

Також Положенням встановлено обов'язок міністерств, інших органів виконавчої влади, органів господарського управління та контролю своєчасно подавати на державну реєстрацію нормативно-правові акти, що зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян, та не допускати випадків направлення на виконання нормативно-правових актів, що не пройшли державну реєстрацію.

Відповідно до п. п. 1, 2 Положення, державна реєстрація нормативно-правового акта полягає у проведенні правової експертизи на відповідність його Конституції та законодавству України, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод і протоколам до неї, міжнародним договорам України, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, та *acquis communautaire*, а також з урахуванням практики Європейського суду з прав людини, прийнятті рішення про державну реєстрацію цього акта, присвоєнні йому реєстраційного номера та занесенні до Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів. Державній реєстрації підлягають нормативно-правові акти, що зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян або мають міжвідомчий характер.

Згідно з п. 7 Положення, нормативно-правовий акт подається на державну реєстрацію у п'ятиденний строк після його прийняття. Пункт 16 Положення передбачає, що зміни і доповнення, внесені до правового акта підлягають державній реєстрації в порядку, встановленому цим Положенням.

Розпорядження третьої особи КМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» не зареєстровано в органах Міністерства юстиції України. Між тим, статтею 57 Конституції України встановлюється, що закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права та обов'язки громадян, мають бути доведені до відома населення у порядку, встановленому законом, інакше вони є нечинними. Пунктом 2 постанови КМУ №731 від 28.12.1992 р. органи виконавчої влади зобов'язано не допускати випадків направлення на виконання нормативно-правових актів, що не пройшли державну реєстрацію та не опубліковані в установленому законодавством порядку.

На час прийняття рішення спірне розпорядження також не пройшло державної реєстрації.

Крім того, відповідно до ст. 36 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» регуляторний акт не може бути прийнятий або схвалений уповноваженим на це органом чи посадовою особою місцевого самоврядування, якщо наявна хоча б одна з таких обставин: відсутній аналіз регуляторного впливу, проект регуляторного акта не був оприлюднений. Проекти зазначених оскаржуваних розпоряджень не оприлюднювалися та не здійснювався аналіз їх регуляторного впливу.

Розпорядженням третьої особи КМДА грубо порушуються мої права, як члена територіальної громади м. Києва: на підставі цього незаконного акту мені нараховується неіснуючий борг, що підтверджується «Рахунками на сплату за житлово-комунальні та інших послуг», які мені надсилає відповідач КП ГІОЦ, не будучи особою, з якою у мене

укладений договір на надання цих послуг і при відсутності виконавців житлово-комунальних послуг, що встановлено в судовому порядку.

Таким чином, відповідачем КП ГІОЦ в порушення вимог чинного законодавства, здійснюється збирання, зберігання і використання конфіденційної інформації - персоніфікованих даних про громадян, за відсутності їх згоди та без державної реєстрації відповідних баз даних. Виставляючи рахунки і приймаючи гроші на так звані «транзитні рахунки», відповідачем КП ГІОЦ порушуються вимоги Законів «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг». Ці незаконні дії відбуваються при потуранні третьої особи КМДА, за сприяння його незаконного розпорядження № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги».

Відповідно до ст. 271 ЦК України зміст особистого немайнового права становить можливість фізичної особи вільно, на власний розсуд визначати свою поведінку у сфері свого приватного життя.

Відповідно до ст. 275, 276 ЦК України суд може постановити рішення щодо поновлення порушеного права. Захист цього права здійснюється способами, встановленими главою 3 цього Кодексу, а також іншим способом відповідно до змісту цього права, способу його порушення.

Статтею 16 Глави 3 ЦК України встановлені способи захисту цивільних прав та інтересів судом. Частиною 2 статті 21 ЦК України встановлено, що суд визнає незаконним та скасовує нормативно-правовий акт органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, якщо він суперечить актам цивільного законодавства і порушує цивільні права або інтереси.

Відповідно до ч. 1 ст. 268 ЦК України позовна давність не поширюється на вимогу, що впливає із порушення особистих немайнових прав, крім випадків, встановлених законом.

Згідно ст. 1 ЦК України цивільним законодавством регулюються особисті немайнові та майнові відносини (цивільні відносини), засновані на юридичній рівності, вільному волевиявленні, майновій самостійності їх учасників.

Отже вказана справа є справою цивільної юрисдикції.

Згідно ст. 19 Конституції України правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до статей 8 та 22 Конституції України, пункту 19 роз'яснень, наданих ППВСУ № 8 від 13.06.2007 р. «Про незалежність судової влади», не підлягають застосуванню судами закони та інші нормативно-правові акти, якими скасовуються конституційні права і свободи людини та громадянина, а також нові закони, які звужують зміст та обсяг встановлених Конституцією України і чинними законами прав і свобод.

Відповідно до ст. ст. 124, 144 Конституції України, пункту 3 роз'яснень, наданих ППВСУ № 9 від 09.11.2006 р. «Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя», суд може на підставі ст. 144 Конституції визнати такими, що не відповідають Конституції чи законам України, рішення органів місцевого самоврядування, а на підставі ст. 124 Конституції - акти органів державної виконавчої влади: міністерств, відомств, місцевих державних адміністрацій тощо. Звернення до Конституційного Суду України в такому разі не вимагається.

Згідно ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», суди застосовують при розгляді справ «Конвенцію

про захист прав людини і основоположних свобод» (далі - Конвенція) та практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

Згідно практики ЄСПЛ сфера приватного життя охоплює, зокрема, наступні області: прізвище людини (Менцен (Mentzen) проти Латвії (ріш.), N 71074/01, ЄСПЛ 2004-хії стор. 42-43 (і заслання); Бургхартц (Burghartz) проти Швейцарії, постанова від 22 лютого 1994 р., серія А N 280-b, стор. 28 § 24; Гийо (Guillot) проти Франції, постанова від 24 жовтня 1996 р., Звіти про постанови і вирішення 1996-v, стор. 1602-3 §§ 21-22); досьє або дані, що складаються службами безпеки або іншими державними органами (Ротару (Rotaru) проти Румунії [ВЕЛИКА ПАЛАТА], N 28341/95 §§ 43-44, ЄСПЛ 2000-v; Аманн (Amann) проти Швейцарії [ВЕЛИКА ПАЛАТА], N 27798/95 §§ 65-67, ЄСПЛ 2000-ii; Лендер (Leander) проти Швеції, постанова від 26 березня 1987 р., серія А N 116, стор. 22 § 48; Х. проти 3 Сполученого Королівства, N 9702/82, вирішення Комісії від 6 жовтня 1982 р., Рішення і Звіти (РО) 30, стор. 239, 240).

На підставі викладеного, керуючись статтями 8, 19, 22, 32, 55, 57, 64, 124, 144 Конституції України; Рішенням Конституційного Суду України № 5-зп від 30.10.1997 р., Законами України «Про інформацію», «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», «Про житлово-комунальні послуги», «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг», ст. ст. 1, 16, 21, 268, 271, 275, 276, 301, 302, 511 ЦК України, ст. ст. 1, 3, 15 ЦПК України,

ПРОШУ:

- 1. Визнати протиправними дії Комунального підприємства «Головний інформаційно - обчислювальний центр» по збиранню, зберіганню, використанню та поширенню конфіденційної інформації щодо мене;*
- 2. Визнати протиправними дії Комунального підприємства «Головний інформаційно - обчислювальний центр» по виставлянню мені рахунків і прийняттю грошових коштів на «транзитні рахунки»;*
- 3. Зобов'язати Комунальне підприємство «Головний інформаційно - обчислювальний центр» здійснити усі необхідні дії по виключенню з усіх своїх баз даних інформації про мене: прізвища, ім'я та по батькові, особових рахунків, адрес, кількості проживаючих, нарахованих сум і сум заборгованості по житлово-комунальним послугам, іншої конфіденційної інформації;*
- 4. Заборонити Комунальному підприємству «Головний інформаційно - обчислювальний центр» збирання, зберігання, використання та поширення будь-якої інформації щодо мене (включаючи інформацію у знеособлюваному вигляді) без моєї письмової згоди;*
- 5. Зупинити дію розпорядження Київської міської державної адміністрації № 478 від 15 квітня 1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» до набрання рішенням по цій справі законної сили;*
- 6. Покласти на відповідача по цій справі усі витрати, пов'язані з її розглядом.*

Додатки: квитанції держмита і витрат на ІТЗ (для суду), рахунки КП ГІОЦ, скарга від 02.07.2010 р., лист КП ГІОЦ від 16.07.2010 р., роздруковки збереженої копії сторінки офіційного веб-порталу Київської міської влади www.kmv.gov.ua і веб-сторінки газети «Хрещатик» www.kreschatic.kiev.ua

09 серпня 2010 р.

/Позивач Олійник Д. В./